SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 3. junija 2010*

V zadevi C-127/09,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Oberlandesgericht Nürnberg (Nemčija) z odločbo z dne 31. marca 2009, ki je prispela na Sodišče 6. aprila 2009, v postopku

Coty Prestige Lancaster Group GmbH

proti

Simex Trading AG,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, C. Toader, sodnica, C. W. A. Timmermans (poročevalec), P. Kūris in L. Bay Larsen, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Coty Prestige Lancaster Group GmbH C. Lehment in U. Hildebrandt, odvetnika,

– za Simex Trading AG E. Stolz, odvetnik,

– za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj z M. Russo, avvocato dello Stato,

– za avstrijsko vlado C. Pesendorfer, zastopnica,

– za Komisijo Evropskih skupnosti H. Krämer, zastopnik,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 13(1) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1) in člena 7(1) Prve direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (89/104/EGS) (UL 1989, L 40, str. 1), kakor je bila spremenjena s Sporazumom o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL 1994, L 1, str. 3, v nadaljevanju: Direktiva 89/104).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Coty Prestige Lancaster Group GmbH (v nadaljevanju: Coty Prestige) s sedežem v Mainzu (Nemčija) in družbo Simex Trading AG (v nadaljevanju: Simex Trading) s sedežem v Appenzellu (Švica), zaradi katerega je družba Coty Prestige vložila opustitveno tožbo zoper družbo Simex Trading, ki temelji na trditvi, da ta s tem, da prodaja parfume v Nemčiji, krši pravice iz znamk Skupnosti in mednarodnih znamk, katerih imetnik je družba Coty Prestige oziroma ima na njih pravico.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 13 Uredbe št. 40/94 z naslovom „Izčrpanje pravice iz znamke Skupnosti“ v odstavku 1 določa:

„Znamka Skupnosti imetniku ne daje pravice, da prepove njeno uporabo v zvezi z blagom, ki ga je dal imetnik na trg Skupnosti ali se je to zgodilo z njegovim soglasjem.“

4 Člen 7(1) Direktive 89/104 je v prvotni različici določal:

„Znamka imetniku ne daje pravice, da prepove njeno uporabo v zvezi z blagom, ki je bilo dano na trg Skupnosti označeno s to znamko s strani imetnika ali z njegovim soglasjem.“

5 V skladu s členom 65(2) Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (EGP) v povezavi s točko 4 Priloge XVII k temu sporazumu je bila prvotna različica člena 7(1) Direktive 89/104 spremenjena za namene tega sporazuma tako, da je bil izraz „Skupnost“ nadomeščen z besedami „na ozemlju katere koli pogodbenice“.

Nacionalno pravo

6 Člen 24(1) zakona o varstvu znamk in drugih razlikovalnih znakov (Markengesetz) z dne 25. oktobra 1994 (BGBl. 1994 I, str. 3082) določa:

„Imetnik znamke ali trgovskega imena ni upravičen prepovedati tretjim, da uporabijo to znamko ali trgovsko ime za blago, označeno s to znamko ali tem trgovskim imenom, ki ga je imetnik dal na trg oziroma je bilo z njegovim soglasjem dano na trg v Nemčiji, v drugi državi članici Evropske unije ali v drugi državi pogodbenici Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru."

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

7 Družba Coty Prestige proizvaja in prodaja parfume lastnih znamk, kot sta Lancaster in Joop!, in tujih znamk, kot so Davidoff, Jil Sander, Calvin Klein, Lagerfeld, J.Lo/Jennifer Lopez, Jette Joop, Nikos, Chopard in Vivienne Westwood.

8 Družba Coty Prestige po vsem svetu prodaja svoje izdelke pod temi znamkami, ki so bile registrirane na ravni Skupnosti in mednarodni ravni, po sistemu selektivne distribucije, pri čemer se njeni distributerji običajno imenujejo pooblaščeni prodajalci.

9 Člen 5 tipske pogodbe, ki jo družba Coty Prestige sklene z vsakim od pooblaščenih prodajalcev, določa:

„5.1. [Družba Coty Prestige] bo pooblaščenega prodajalca v gospodarsko sprejemljivem obsegu vsestransko podpirala pri prizadevanjih za prodajo izdelkov. Stranki bosta podrobnosti določili od primera do primera.

5.2. [Družba Coty Prestige] lahko pooblaščenemu prodajalcu da neodplačno na voljo tudi dekoracijski in reklamni material. Ta material, če ni namenjen izročitvi potrošnikom, ostane lastnina [družbe Coty Prestige] in ga je treba na njeno zahtevo vrniti.

5.3. Reklamni material, ki ga je pooblaščenemu prodajalcu dala na voljo [družba Coty Prestige], se lahko uporablja le za določene reklamne namene. [Pooblaščenemu prodajalcu] je prepovedana kakršna koli komercialna uporaba, […] zlasti prodaja vzorcev, poskusnih vzorcev in miniatur."

10 Družba Simex Trading, ki ni del mreže pooblaščenih prodajalcev družbe Coty Prestige, prodaja predvsem parfume.

11 Družba Coty Prestige je 26. septembra 2007 prejela dve stekleničkи, označeni kot „poskusni vzorec", parfuma znamke Davidoff Cool Water Man, ki sta izvirali iz testnega nakupa v trgovini verige Sparfümerie v Ingolstadtu (Nemčija).

12 Pri zadevnih poskusnih vzorcih gre za originalni steklenički, ki vsebujeta prav tako originalni parfum, vendar pa nimata originalnega zamaška in imata napis „za predstavitev“. Embalaža poskusnih vzorcev se razlikuje od embalaže originalnega blaga, saj sta, prvič, embalirana v belem kartonu, na katerem so podatki na embalaži odtisnjeni le črno-belo, medtem ko so na originalni embalaži večinoma barvni. Drugič, na prednji strani embalaže poskusnih vzorcev je napis „za predstavitev“ in ob strani opozorilo „ni za prodajo“.

13 Družba Coty Prestige je na podlagi številk izdelave poskusnih vzorcev, ki jih je prejela 26. septembra 2007, ugotovila, da sta bila zadevna vzorca julija 2006 dobavljena enemu od njenih pooblaščenih prodajalcev v Singapurju.

14 Lastnik verige Sparfümerie je obvestil družbo Coty Prestige, da je navedena vzorca dobil od družbe Simex Trading za svojo glavno trgovino v tej verigi v Nürnbergu, in svojo trditev podkrepil z računoma.

15 Družba Coty Prestige je v tem postopku na podlagi tega nakupa in še drugega testnega nakupa poskusnega vzorca, ki je bil prvotno dobavljen na Bližnjem vzhodu, pred nemškimi sodišči vložila opustitveno tožbo zoper družbo Simex Trading, pri čemer je trdila, da so bili zadevni poskusni vzorci prvič dani na trg v Skupnosti ali Evropskem gospodarskem prostoru (v nadaljevanju: EGP) brez soglasja imetnika znamke.

16 Družba Simex Trading je predlagala zavrnitev te tožbe in trdila, da se je v zvezi z zadevnimi poskusnimi vzorci pravica iz znamke izčrpala, saj so bili dani na trg EGP s soglasjem imetnika znamke.

17 Družba Coty Prestige je odgovorila, da zadevno blago ni bilo dano na trg na njeno pobudo ali z njenim soglasjem. Parfume in tako tudi poskusne vzorce naj bi dobavljala izključno svojim pooblaščenim prodajalcem. V pogodbah z njimi naj bi si ta družba pridržala lastninsko pravico na poskusnih vzorcih. Poleg tega naj bi šlo za reklamni material, ki kot tak ni namenjen potrošnikom, kar naj bi pojasnilo, zakaj je na poskusnih vzorcih jasno označeno, da niso za prodajo.

18 Landgericht Nürnberg-Fürth (deželno sodišče Nürnberg-Fürth) je zavrnilo predlog družbe Coty Prestige, saj je menilo, da je bila v primeru zadevnih poskusnih vzorcev pravica iz znamke izčrpana, čeprav je bilo na njih označeno, da niso za prodajo.

19 Ker je družba Coty Prestige pooblaščenim prodajalcem dala na voljo poskusne vzorce z dovoljenjem, da se ves parfum, ki ga vsebujejo, porabi, naj bi bila namreč dejanska pravica razpolaganja na teh izdelkih prenesena in naj bi bili zato ti izdelki dani na trg v smislu člena 7 Direktive 89/104 in člena 13 Uredbe št. 40/94.

20 Po mnenju tega sodišča načela izčrpanja ni mogoče omejiti ali preprečiti njegove uporabe s pogodbenimi omejitvami. Če pooblaščeni prodajalec krši pogodbo, ki jo je sklenil z družbo Coty Prestige, se to nanaša le na pogodbena razmerja med zadevnimi izvajalci. Pridržek lastninske pravice bi bil poleg tega brez pomena, saj izčrpanje predpostavlja le prenos dejanske pravice razpolaganja.

21 Oberlandesgericht Nürnberg (višje deželno sodišče Nürnberg), ki mu je bila predložena pritožba, meni, da obstajajo resni dvomi o utemeljenosti mnenja prvostopenjskega sodišča.

22 Po mnenju predložitvenega sodišča je iz sodne prakse Sodišča, predvsem pa iz sodbe z dne 30. novembra 2004 v zadevi Peak Holding (C-16/03, ZOdl., str. I-11313), razvidno, da sta bistvena znaka dejanskega stanja, na katerih temelji pojem „dajanje na trg“ v smislu člena 7(1) Direktive 89/104 in člena 13(1) Uredbe št. 40/94, prenos dejanske pravice razpolaganja z blagom in uresničitev ekonomske vrednosti blaga.

23 Za zadevo v glavni stvari naj bi bilo značilno, da poskusni vzorci v skladu s pogodbenimi določbami še naprej ostanejo v lasti imetnika znamke in da se da na voljo samo vsebino zaradi uporabe, in ne zaradi prodaje. Zaradi odtisnjenega sporočila, ki je na poskusnih vzorcih in njihovi embalaži, naj bi porabniki vedeli, da poskusni vzorci niso namenjeni prodaji, zaradi česar bi morala biti možnost dobroverne pridobitve s strani tretjih izključena.

24 V teh okoliščinah naj bi imel pooblaščeni prodajalec le omejeno pravico razpolaganja s poskusnimi vzorci. Poleg tega naj imetnik znamke ne bi mogel uresničiti ekonomske vrednosti blaga, ker njegova prodaja ni predvidena.

25 Predložitveno sodišče poleg tega opozarja, da je dejanski namen dajanja poskusnega vzorca na voljo reklama. To naj bi tudi sicer bilo jasno razvidno iz oznak na zunanji embalaži in na stekleničkih. V okoliščinah, ki jih navaja družba Coty Prestige v okviru svoje opustitvene tožbe, naj ta namen ne bi bil uresničen, saj poskusni vzorci niso bili dani na voljo strankam, da bi lahko preizkusile njihovo vsebino, ker so bili prodani tretjim osebam, pri čemer je bila kršena pogodba, sklenjena z zadevnim pooblaščenim prodajalcem.

26 V teh okoliščinah je Oberlandesgericht Nürnberg prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali gre za dajanje na trg v smislu člena 13(1) Uredbe št. 40/94 in člena 7 Direktive 89/104, če se brez prenosa lastninske pravice s prepovedjo prodaje pogodbeno vezanim posrednikom prepustijo tako imenovani poskusni vzorci parfumov, zato da lahko svojim potencialnim kupcem omogočijo preizkus vsebine, pri čemer je blago označeno z opozorilom, da ni za prodajo, in lahko proizvajalec/imetnik znamke na podlagi pogodbe vedno umakne blago in se predstavitev blaga po preprostosti znatno razlikuje od blaga, ki ga proizvajalec/imetnik znamke po navadi daje na trg?“

Vprašanje za predhodno odločanje

27 V skladu z ustaljeno sodno prakso so členi od 5 do 7 Direktive 89/104 popolnoma uskladili pravila v zvezi s pravicami iz znamke, poleg tega pa opredeljujejo pravice, ki jih imetniki znamk uživajo v Uniji (glej zlasti sodbo z dne 15. oktobra 2009 v zadevi Makro Zelfbedieningsgroothandel in drugi, C-324/08, ZOdl., str. I-10019, točka 20 in navedena sodna praksa).

28 Natančneje, člen 5 te direktive daje imetniku znamke izključno pravico prepovedati tretjim osebam zlasti, da bi uvozile proizvode njegove znamke, jih ponujale, dale na trg ali v te namene obdržale. Člen 7(1) iste direktive vsebuje izjemo od tega pravila, in sicer določa, da je pravica imetnika izčrpana, ko je imetnik proizvode dal na trg EGP

ali je bilo to storjeno z njegovim soglasjem (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Makro Zelfbedieningsgroothandel in drugi, točka 21 in navedena sodna praksa).

29 Izčrpanje izključne pravice je posledica bodisi soglasja imetnika, da se blago da na trg EGP, izraženega izrecno ali implicitno, bodisi tega, da je imetnik sam ali izvajalec, ekonomsko povezan z imetnikom, kot je zlasti imetnik licence, dal blago na trg EGP. Če imetnik soglaša ali da blago na trg EGP oziroma da to blago na trg EGP izvajalec, ki je z njim ekonomsko povezan, kar je enakovredno odpovedi izključni pravici, to torej pomeni odločilni dejavnik, ki določa izčrpanje te pravice (glej v tem smislu sodbi z dne 8. aprila 2003 v zadevi Van Doren + Q, C-244/00, Recueil, str. I-3051, točka 34, in z dne 23. aprila 2009 v zadevi Copad, C-59/08, ZOdl., str. I-3421, točka 43, ter zgoraj navedeno sodbo Makro Zelfbedieningsgroothandel in drugi, točka 24 in navedena sodna praksa).

30 Da bi se zaščitile pravice iz znamke in hkrati omogočilo poznejše dajanje na trg z znamko označenih proizvodov, ne da bi imetnik znamke temu lahko nasprotoval, je bistveno, da lahko imetnik nadzoruje prvo dajanje svojih proizvodov na trg EGP, in sicer neodvisno od dejstva, da so bili morda prvič dani na trg zunaj tega območja, saj tako dajanje na trg ne bi imelo nobenega učinka izčrpanja v smislu člena 7(1) Direktive 89/104 (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Makro Zelfbedieningsgroothandel in drugi, točki 31 in 32 ter navedena sodna praksa).

31 Poleg tega se pravice iz znamke izčrpajo le za poskusne vzorce izdelka, ki jih je imetnik prvič dal na trg EGP oziroma so bili dani na trg z njegovim soglasjem. Nasprotno pa lahko imetnik vedno prepove uporabo znamke na podlagi izključne pravice, ki mu jo daje Direktiva 89/104 za druge vzorce istega izdelka, ki niso bili dani prvič na trg EGP (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 1999 v zadevi Sebago in Maison Dubois, C-173/98, Recueil, str. I-4103, točki 19 in 20).

32 V postopku v glavni stvari se zastavlja vprašanje, ali je imetnik v okoliščinah tega primera zadevne izdelke, in sicer poskusne vzorce parfuma, ki jih je družba Coty Prestige dala na voljo svojim pooblaščenim prodajalcem v okviru pogodbe o selektivni distribuciji, sam dal prvič na trg EGP ali pa so jih dali na trg EGP tretji, vendar z njegovim soglasjem.

33 Nasprotno od zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Peak Holding, se ta zadeva v glavni stvari ne nanaša na vprašanje, ali je mogoče nekatera ravnanja, ki se nanašajo na izdelke, označene z znamko, in ki jih je v EGP izvedel imetnik te znamke ali izvajalec, ki je z njim ekonomsko povezan, opredeliti kot „dajanje na trg“ v smislu člena 7(1) Direktive 89/104. Zato so razmišljanja o pojmu dajanja na trg iz te sodbe neumestna v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari.

34 V tej zadevi v glavni stvari – kot je razvidno iz predložitvene odločbe – ravnanja, ki ga je treba opredeliti kot prvo dajanje zadevnih izdelkov, za katere se uveljavlja izčrpanje pravic iz znamke, na trg EGP, namreč ni izvedel imetnik znamke ali izvajalec, ki je z njim ekonomsko povezan, temveč tretja oseba, saj je ugotovljeno, da je družba Simex Trading s tem, da je verigi Sparfümerie v Nemčiji prodala poskusne vzorce, ki jih je uvozila in jih pridobila od pooblaščenega prodajalca družbe Coty Prestige s sedežem v Singapurju prvič dala te poskusne vzorce, ki se obravnavajo v postopku v glavni stvari, na trg EGP.

35 Poleg tega v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 30 in 31 te sodbe, ni mogoče šteti, da so bili zadevni izdelki, za katere se uveljavlja izčrpanje pravic iz znamke, dani na trg v smislu člena 7(1) Direktive 89/104 niti s tem, ko je družba Coty Prestige prvič dobavila vzorce izdelkov, ki se obravnavajo v postopku v glavni stvari, svojemu pooblaščenemu prodajalcu s sedežem v Singapurju, niti s tem, ko je ta družba svojim pooblaščenim prodajalcem v EGP dobavila druge vzorce istega izdelka.

36 Zato je lahko glede na sodno prakso, navedeno v točki 29 te sodbe, v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, izčrpanje izključne pravice imetnika znamke posledica zgolj njegovega morebitnega soglasja, izraženega izrecno ali implicitno, da tretja oseba da zadevne izdelke na trg EGP. Zato se v tem kontekstu odločilni dejavnik, ki bi lahko povzročil izčrpanje izključne pravice, nanaša na tako soglasje, ki je enakovredno odpovedi imetnika znamke svoji izključni pravici.

37 V zvezi s tem je treba spomniti, da celo v primerih, ko je zadevne proizvode na trg EGP prvič dal subjekt, ki nikakor ni ekonomsko povezan z imetnikom znamke, in ko slednji ni dal izrecnega soglasja, lahko volja po odpovedi tej izključni pravici, določeni v členu 5 Direktive 89/104, izhaja iz imetnikovega implicitnega soglasja (glej zgoraj navedeno sodbo Makro Zelfbedieningsgroothandel in drugi, točka 19 in navedena sodna praksa).

38 Iz sodne prakse je namreč razvidno, da čeprav bi se o taki volji običajno lahko sklepalo iz izrecnega soglasja, ni mogoče izključiti, da bi se v nekaterih primerih o tem lahko sklepalo tudi implicitno iz dejstev ali okoliščin pred dajanjem na trg zunaj EGP ali na tem območju, ob tem ali po tem, ki bi po presoji nacionalnega sodišča prav tako nedvoumno izkazovale voljo za odpoved imetnika svoji pravici (sodba z dne 20. novembra 2001 v združenih zadevah Zino Davidoff in Levi Strauss, od C-414/99 do C-416/99, Recueil, str. I-8691, točka 46).

39 V zvezi s tem je Sodišče v točki 60 zgoraj navedene sodbe Zino Davidoff in Levi Strauss odločilo, da implicitno soglasje ne more izhajati iz:

– neobstoja obvestila imetnika znamke vsem naknadnim pridobiteljem izdelkov, danih na trg zunaj EGP, da nasprotuje njihovemu trženju v EGP;

– neobstoja označbe na izdelkih o prepovedi dajanja na trg EGP;

– okoliščine, da je imetnik znamke prenesel lastninsko pravico na izdelkih, označenih z znamko, ne da bi pri tem določil pogodbene omejitve, in da po pravu, ki se uporablja za pogodbo, prenos lastninske pravice, če takih omejitev ni, pomeni pravico do neomejene ponovne prodaje ali vsaj pravico do nadaljnjega trženja izdelkov EGP.

40 Sodišče je poleg tega v točki 66 iste sodbe odločilo, da kar zadeva izčrpanje izključne pravice imetnika znamke, ni pomembno:

– da trgovec, ki uvaža izdelke, označene z znamko, ne ve, da imetnik nasprotuje temu, da bi jih na trg EGP dajali ali jih tam tržili nepooblaščeni trgovci, ali

– da pooblaščeni trgovci na drobno in na debelo lastnim kupcem niso naložili pogodbenih omejitev, ki bi vsebovale tako nasprotovanje, čeprav jih je imetnik znamke o tem obvestil.

41 Čeprav mora torej predložitveno sodišče glede na dejavnike, omenjene v točkah od 38 do 40 te sodbe, presoditi, ali je v postopku v glavni stvari obstajalo izrecno ali implicitno soglasje imetnika znamke, da se blago da na trg EGP, je treba ugotoviti, da v okoliščinah, kakršne so v tej zadevi, nekateri dejavniki in okoliščine, ki jih je treba upoštevati, da bi se ugotovilo, ali je mogoče sklepati o implicitnem soglasju imetnika, ne podpirajo tega, da gre za določeno odpoved imetnika svoji izključni pravici iz člena 5 Direktive 89/104.

42 Iz navedb v predložitveni odločbi, ki so povzete v točki 12 te sodbe, je namreč razvidno, da so izdelki, ki se obravnavajo v postopku v glavni stvari, stekleničke parfuma, predstavljene v embalaži, na kateri je poleg napisa „za predstavitev“ tudi navedba „ni za prodajo“.

43 Taka navedba, ker jasno izraža voljo imetnika zadevne znamke, da se izdelki, označeni s to znamko, ne smejo prodajati niti zunaj EGP niti na tem območju, je sama po sebi, in ker ni dokazov o nasprotnem, odločilni dejavnik, ki nasprotuje temu, da bi se sklepalo o obstoju soglasja imetnika, da se blago da na trg EGP v smislu člena 7(1) Direktive 89/104.

44 Če bi bilo treba predlog za sprejetje predhodne odločbe – zlasti glede na obseg nasprotne tožbe, ki jo je vložila družba Simex Trading v postopku v glavni stvari – razumeti v smislu, da poleg primera, opisanega v točki 34 te sodbe, zajema tudi primer, ko je družba Coty Prestige prvič dobavila poskusne vzorce, ki se obravnavajo v postopku v glavni stvari, enemu od svojih pooblaščenih prodajalcev s sedežem v EGP, se zastavlja vprašanje, ali bi bilo treba to dobavo opredeliti kot „dajanje na trg“ v smislu člena 7(1) Direktive 89/104.

45 Označba „ni za prodajo“, kakršna je na embalaži stekleničk parfuma, ki se obravnavajo v postopku v glavni stvari, izključuje tako opredelitev, ker – kot je že bilo navedeno v točki 43 te sodbe – jasno izraža voljo imetnika zadevne znamke, da se izdelki, označeni s to znamko, ne smejo prodajati niti zunaj EGP niti na tem območju.

46 Glede na to, da je besedilo člena 13(1) Uredbe št. 40/94 v bistvu enako besedilu člena 7(1) Direktive 89/104, razen opredelitve ozemlja, na katerem se mora zgoditi dajanje na trg, kar je okoliščina, ki ni pomembna v kontekstu te zadeve, in ker niti zaradi drugega konteksta niti zaradi namena teh določb ni potrebna razlaga, ki bi se razlikovala od tu podane, velja razlaga člena 7(1) Direktive 89/104, ki je bila podana v tej sodbi, za člen 13(1) Uredbe št. 40/94, da bi se lahko odgovorilo na zastavljeno vprašanje za predhodno odločanje.

47 Glede na zgoraj navedeno je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, člen 13(1) Uredbe št. 40/94 in člen 7(1) Direktive 89/104 razlagati tako, da do izčrpanja pravic iz znamke pride le, če se lahko po presoji predložitvenega sodišča sklepa o izrecnem ali implicitnem soglasju imetnika te znamke, da se izdelki, za katere se uveljavlja izčrpanje, dajo na trg Skupnosti oziroma EGP.

48 V okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, v katerih so se posrednikom, ki so v pogodbenem razmerju z imetnikom znamke, prepustili tako imenovani poskusni vzorci parfumov – da bi lahko njihove stranke preizkusile njihovo vsebino, ne da bi bila prenesena lastninska pravica, prodaja pa je bila prepovedana – v katerih imetnik znamke lahko vedno umakne blago in v katerih se predstavitev tega blaga očitno razlikuje od stekleničk parfuma, ki jih imetnik znamke običajno da na voljo navedenim posrednikom, na podlagi tega, da so ti poskusni vzorci stekleničke parfuma, na katerih sta označbi „za predstavitev“ in „ni za prodajo“, ni mogoče sklepati, da obstaja implicitno soglasje imetnika znamke, da se dajo na trg, če ne obstaja nikakršen nasprotni dokaz, kar pa mora presoditi predložitveno sodišče.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

V okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, je treba člen 13(1) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti in člen 7(1) Prve direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (89/104/EGS), kakor je bila spremenjena s Sporazumom o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992, razlagati tako, da do izčrpanja pravic iz znamke pride le, če se lahko po presoji predložitvenega sodišča sklepa o izrecnem ali implicitnem soglasju imetnika, da se zadevni izdelki, za katere se uveljavlja izčrpanje, dajo na trg v Evropski skupnosti oziroma v Evropskem gospodarskem prostoru.

V okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, v katerih so se posrednikom, ki so v pogodbenem razmerju z imetnikom znamke, prepustili tako imenovani poskusni vzorci parfumov – da bi lahko njihove stranke preizkusile njihovo vsebino, ne da bi bila prenesena lastninska pravica, prodaja pa je bila prepovedana – v katerih imetnik znamke lahko vedno umakne blago in v katerih se predstavitev tega blaga očitno razlikuje od stekleničk parfuma, ki jih imetnik znamke običajno da na voljo navedenim posrednikom, na podlagi tega, da so ti poskusni vzorci stekleničke parfuma, na katerih sta označbi „za predstavitev“

in „ni za prodajo“, ni mogoče sklepati, da obstaja implicitno soglasje imetnika znamke, da se dajo na trg, če ne obstaja nikakršen nasprotni dokaz, kar pa mora presoditi predložitveno sodišče.

Podpisi